

Het verhaal van Arma Fokkema, inwoner van Lansingerland

Geen heimwee

Ruim 50 jaar geleden overkwam mij een ernstig auto- ongeluk. Ik was toen een meisje van twaalf jaar oud. Mijn ouders wilden voorkomen dat hun intelligente dochter behalve fysiek ook mentaal beperkt zou worden en ze hielden me na de revalidatie thuis. Daar was het veilig en zonder invloed van mensen die denken het beter te weten, maar ik vereenzaamde.

Hier verzette ik me tegen met alles wat alles wat in me was. Ik zorgde buiten en na de schooltijd dat ik continue bezig was, al was het maar met verzinnen. Ik schreef, borduurde, tekende, haakte... onafgebroken. Mijn ouders mochten niet denken dat ik me niet vermaken kon. Zodra ik dreigde mezelf zielig te vinden pakte ik wat anders. Aan elke dag kwam een eind. Het was geen fijne tijd, maar ik ervaarde wel dat ik niet gek werd van alleen zijn. De muren kwamen nooit op me af. Ik was als kind al graag alleen bezig.

Ik beseft nu hoe belangrijk dat is geweest. Als ik het voor het zeggen had in de samenleving, zou ik een dagelijks oefenuurtje in alleen zijn instellen denk ik. Om te beginnen op de scholen. Met een beloning voor mensen die dat doorstaan en dan de oefentijd opvoeren.

Er wordt heel veel gedaan en georganiseerd, ook in Lansingerland. Maar we komen zo niet verder dan symptoombestrijding. Voor alle problemen bestaan er specialisten. Je hoeft niet meer aan jezelf te werken.

Ik bedacht vóór de coronacrisis dat we de maatschappij in stand moeten houden zoals hij nu is, want anders hadden al die mensen geen baan meer. Toen de crisis een feit was, kwamen de eenzame mensen in beeld. Dressoirs vol foto's van kleinkinderen. Op dat moment was ik dankbaar dat we geen kinderen hebben. Ik weet dus niet hoe het is om ze wél te hebben en hoe het is als ze niet meer komen. Dat is helemaal waar. Ik speculeer niks over hoe het zou zijn als. Ik kan straks vrijuit naar mijn dressoir kijken.

Mensen hebben nooit geleerd om alleen te kunnen zijn en dat wordt een probleem als je alleen komt te staan na een al dan niet druk gezinsleven. Ik hoop dat die foto's ook mooie herinneringen oproepen, zonder heimwee.

Arma Fokkema